

Lovs Titel er fuldstændig korrekt, navnlig ikke ved en Lov som denne.

Indenrigsministeren (Ingerslev): Dette Lovforslag gaar jo ud paa Begunstigelse for en Kreditforening for større Landejendomme. Den ærede Ordfører nævnte disse Begunstigelse, og jeg behøver derfor ikke at dvæle særlig ved dem. Det er ganske sikkert, at meget betydelige ere de ikke, men uden Betydning ere de heller ikke. Det vil vist ogsaa erindres, at oprindeligt var det Regeringen, som efter Loven af 20de Juni 1850 havde Bemyndigelse til at tildele disse Begunstigelse, men at der i 1861 udkom en Lov, som i ethvert Tilfælde forbeholdt Rigsdagen at tage Bestemmelse, saaledes at der for hver enkelt Kreditforening skulde udstedes en Lov. Altsaa for Lovgivningsmagtens Vedkommende har man lagt temmelig megen Vægt paa Meddelelsen af disse Begunstigelse, idet man har villet undersøge hvert enkelt Tilfælde. Men Spørgsmaalet drejer sig om, hvorvidt disse Begunstigelse kunne meddeles, og der er der et Par ærede Medlemmer, det ærede Mindretals Ordfører (Breinholdt) og særlig det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (W. Petersen) der har taget nogen Afstand fra det Spørgsmaal, idet de have ment, at det er tvivlsomt. Den ærede Ordfører for Mindretallet var temmelig overbevist om, at der ikke kunde være noget at sige derimod. Det ærede Medlem nævnte, at det kunde trykke de bestaaende Foreningers Kurs, og at det var uheldigt at kaste flere Papirer ud paa Markedet. Det forekommer mig, at det ærede Medlem der har overset en Ting, og det er uægtelig en Hovedting, nemlig Laantagernes Interesser. Naar man vil give Begunstigelse for Kreditforeninger for Landejendomme, kommer det i første Række an paa at gavne dem, som søge Laan, at gavne Landbruget, og det kommer først i anden Række an paa, hvorledes man stiller Kreditforeningerne, de andre Kreditforeningers Papirer. Det vigtigste maa være at kunne stamme gunstige Betingelse end tidligere til Beje for det Landbrug, som der her er Tale om, og det forekommer det mig, at man her kan siges at gøre. Det vil synes mig meget vanskeligt at modsætte sig dette Lovforslag, det maa dog til syvende og sidst dreje sig om Landbrugets Interesser og ikke om, hvorvidt det er uheldigt at faa flere Slags Papirer ind paa Markedet. Vi have saa mange i Forvejen, at det ikke vil kunne gøre noget. Der er dog den Fordel, at denne Kreditforening kommer til at fungere hele Landet over. Det er noget, Laantagerne sætte

Pris paa, og det er et meget vigtigt Moment.

Det sidstnævnte ærede Medlem (W. Petersen) henviste til Sparekasserne og udtalte, at man under ordinære Forhold kunde faa Laan af indtil en Tredjedel af Sparekasserne. Ja, det er rigtigt, men kun under ordinære Forhold; thi under ekstraordinære Forhold lukkes Sparekassen i og nødes til at sige Laanene op. Derfor kan jeg ikke erkende, at Sparekasselaan ere lige saa gode som Kreditforeningslaan under lige Vilkaar, da den ene Slags Laan ere opsigelige og den anden Slags uopsigelige. Det ærede Medlem er jo saa heldig at være Medlem af Bestyrelsen for en af de største Sparekasser uden for København, og som hviler paa et solidt Grundlag, men alle Sparekasser ere ikke saa heldig stillede, og mange have maattet paa en Tid, da det ikke passede Debitorerne, opsiges deres Laan. Kreditforeningslaan maa derfor under lige Vilkaar foretrakkes for Sparekasselaan. — Det forekommer mig altsaa, at den Argumentation, som disse to ærede Medlemmer anvendte, nærmest maa lede til at sige, at der er Berettigelse til at lovgive om dette Punkt overfor Kreditforeningerne; thi der kan virkelig staffles bedre Betingelse til Beje for Landboerne, for en stor Del Landejendomme, gennem en ny Kreditforening, og jeg synes derfor, at man ikke godt kan vægre sig ved at gøre det.

Den ærede Ordfører var udførlig inde paa Principperne, som vare anlagte i Lovforslaget og særlig i Statutterne. Jeg kan i det hele taget erkende, at hvad den ærede Ordfører sagde, var rigtigt. Jeg skal derfor ikke forbyde mig videre i disse Ting. Det forekommer mig, at man kan sige, at disse Statutter, som forudsættes at skulle blive de endelige, ere ganske tilfredsstillende. Jeg taler med alt muligt Forbehold, thi ved deres Gennemlæsning har jeg ogsaa fundet enkelte Punkter, om hvis Berettigelse jeg kunde være nogen Tvivl, og som jeg kunde tænke mig kunde kræve enkelte Forandringer; men det har ikke videre at sige. I det hele taget anviser disse Statutter, hvilken Vej man skal laa ind paa, og jeg tror, at det paa mange Punkter ubetinget er en bedre Vej end den, man hidtil er gaaet i Kreditforeningen. Jeg skal ganske særlig fremhæve det heldige i at komme bort fra det nuværende Serievæsen. Hvis man vil have at vide, om de, der betegne sig som Serier inden for Kreditforeningen, i Virkeligheden ere det, eller om de ikke i Virkeligheden, i ethvert Tilfælde tilnærmelsesvis, ere selvstændige Kreditforeninger, saa forekommer det mig, at der er et